

# Fütyöcske és Jazizi

Egyszer réges-régen, amikor még Vénerdő is fiatal volt, másmilyen volt a világ. Az állatok és a növények a Természet rendje szerint éldegéltek. Nyugalomban teltek a mindennapok, és meghittén az ünnepek. Vénerdőben akkoriban csupán ketten laktak. Két erdőfi. Egyiküket úgy hívták, hogy Fütyöcske, a másikat meg úgy, hogy Jazizi.

Fütyöcske és Jazizi testvérek voltak. A Szellemkirály, aki mindennek az ura, ő küldte őket, hogy vigyázzanak Vénerdőre, és tegyék minél szebbé és jobbá azt a helyet. Adott mindegyiküknek két-két varázskövet, hogy okosan és jól használják fel. Így akarta próbára tenni őket, mielőtt végleg rájuk bízna az erdőt.

Mivel réges-régen, amikor ez történt, még minden szürke volt a világon, Jazizinek tüstént támadt is egy csodálatos gondolata. Színeket varázsolt: napsárgát, eperpirosat, égszínkéket és bűvös lilát, ezerféle zöldet, száz barnát, hófehéret, gyöngyszínt, narancsot és türkizt. Mindent kiszínezt, amit csak látott. A fákat, a virágokat, az állatokat. Gyönyörű, színpompás lett az eddigi szürke táj. Jazizi elégedetten gondolt arra, hogy biztosan elnyeri majd Szellemkirály tetszését is a látvány.

Fütyöcske szívből megörült testvére nagyszerű varázslatának, és gyönyörködve dicsérte őt. Jómaga is töprengeni kezdett azon, hogy vajon mi szépet tehetne az erdőért. Leült egy tarka virágokkal borított tisztáson, és miközben tűnődött, fütyörészni kezdett. Ezer meg ezer fütyöt ismert. Tudott prütyöt és csivitet, csitte-csittet és guár-guárt, fülülit, trilinkót, trillát és vivivit, cüvi-cüvit és burukot. Az ám! De akkor a madarak még nem tudtak énekelni. Odagültek köré, és elbűvölve hallgatták Fütyöcske művészetét.

Jazizi látta ezt, és bizony irigykedni kezdett a tudományára. Egyre inkább előntötte a méreg. Mit képzelnek ezek a hálátlan madarak?! Ő színezte ki egyenként minden tollukat, a legkisebb pihéket sem hagyta ki! Szebbnél szebb árnyalatokban pompáznak, és lám, rá se hederítenek!

- No megálljatok, van még egy varázskő a tarsolyomban! – gondolta, és már mondta is:

Beste leste lételemre,  
ne leljetek élelemre!  
Ameddig a dalra vágytok,  
addig sújtson átok rátok!

Fütyöcske hallotta ezt, és riadtan kiáltott:

- Jaj, fivérem, mit tettél? Rosszra használtad a követ! Éhen vesznek a madarak mind egy szálig, te pedig nem lehetsz többé erdőfi! Jaj, te boldogtalan!

Jazizi úgy megszeppent erre, hogy már potyogtak is a könnyei.

- Nem akartam, nem akartam rosszat! Jaj, mi lesz most, Fütyöcske? Bánom már a butaságomat... jaj, jaj, jahahahaj nekem!...

Fütyöcske nagyon megsajnálta síró-rívó testvérét, de nem volt mit tenni. A varázskövet nem használhatta arra, hogy visszavonja a megbánt varázslatot. Pedig neki még mindkettő megvolt.

- Jól van, ne félj! Megszüntetni nem lehet, de kijavítani talán igen. Az egyik követet neked adom, Jazizi, hiszen csodálatos ötleteid vannak, amelyenket én nem tudok kitalálni. Tegyel még valami jót, szépet, hátha kiengesztelheted Szellemkirályt! A másik követ magam használom fel.

Azzal Fütyöcske az egyik követ mosolyogva Jazizi tenyerébe tette, a másikat pedig jól megmarkolta, és így szólt:

Beste leste lételemre,  
nincs ok többé félelemre!  
Testem ezer maggá legyen,  
minden éhes madár egyen!

Amint ezt kimondta, Fütyöcske ezer apró aranyló magocskává változott.

Jazizi úgy érezte, a szíve szakad meg bánatában. Sokáig zokogott keservesen. Már egészen beesteledett, de még mindig hüppögött. Eközben a madarak igen megéheztek, s óvatosan egyre közelebb lépegettek, végül elkezdték csipegetni a magocskákat. Jazizinek ekkor eszébe jutott valami. – Azt szeretném, ha minden madár, aki felcsipeget egy magot, úgy tudjon fütyülni, ahogyan csak Füttyöcske tudott...- dűnnyögte maga elé, majd hangosan kimondta a varázsigét:

Beste leste lételemre,  
gyógyír jöjjön sérelemre,  
minden madár fütyöréljen,  
s Füttyöcske így bennük éljen!

Hát lássatok csudát, a madarak szívből dalolni kezdtek, nem voltak többé némák. Boldogan hallatták hangjukat, ki-ki a magáét, s nem győztek betelni az ének örömeivel. Jazizi felsóhajtott. Milyen szép lett így a világ itt a Vénerdőben.

Szellemkirály persze mindent látott és hallott. Tudta, hogy Jazizi mindent megtenne, hogy újra találkozhasson Füttyöcskével, ezért megengedte, hogy testvére egy cinege képében éljen tovább, és kísérje, amerre jár. Jazizit megtette Vénerdő varázslójának, mert biztosra vette, hogy ő a legalkalmasabb erdőfi erre a feladatra.

Így esett, hogy a madarak énekelnek, hogy a Természet gyönyörű színekkel ékes, és hogy azóta minden erdőnek van egy varázslója. De csak egyiküknek társa egy piciny cinege.